(గత సంచిక తరువాయి)

2

సికింద్రాబాదు స్టేషనులో గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ ఆగింది. చేతి సంచి తీసుకుని కృష్ణస్వామి రైలు దిగాడు.

విపరీతమైన రద్దీతో, కోలాహలంగా ఉన్న ప్లాట్ ఫారం చూడగానే మొదటిసారిగా నగరానికి వచ్చిన ఆయనకి గాభరా వేసింది. ఎటు వెళ్ళాలో అర్థం కాలేదు. వేణుకి టెలిగ్రాం ఇచ్చి బయలుదేరడానికి సమయంలేదు. కూర్చున్నవాడు కూర్చున్నట్టుగా, ఓ పంచె, లాల్చీ తీసుకుని బయలుదేరాడాయన. లాల్చీ జేబులో వేణు ఉంటోన్న ఇంటి అడ్రస్, పనిచేస్తున్న బ్యాంకు అడ్రసు కాగితం ఉంది. ఆ కాగితం చేతులోకి తీసుకున్నాడు. టికెట్టు కూడా అలా గుప్పిట్లో పట్టుకుని తనతో పాటు రైలు దిగిన కొందరు ప్రయాణికులు నడుస్తున్న వైపుకి నడిచాడు. ఎలాగొలా ఎగ్జిట్ ద్వారం దగ్గరకి వచ్చి, టికెట్టు కలెక్టర్‌కి టిక్కెట్టు ఇస్తూ, తన చేతిలో ఉన్న అడ్రస్ కాగితం చూపించాడు. "బాబూ నేనీ అడ్రసుకి వెళ్ళాలి. ఎలా వెళ్ళాలో చెబుతావా? మొదటిసారి వచ్చాను హైదరాబాదుకి" అడిగాడాయన.

అతను అడ్రస్ చూసి "మల్కాజ్ గిరి వెళ్ళాలా మీరు? బైటకి వెళ్ళండి. కంట్రోలర్ ఆటో మాట్లాడి పంపిస్తాడు. వెళ్ళండి" అంటూ తిరిగి మరో వ్యక్తి దగ్గర టిక్కెట్టు కలెక్ట్ చేసుకోడంలో పడ్డాడు. అతని ధోరణి ఆయనకి నిర్లక్ష్యంగా కనిపించింది. తన ఊళ్ళో ఎవరన్నా అపరిచితులు వస్తే, వాళ్ళని ఎవరింటికి వెళ్ళాలో, వాళ్ళింటికి చేయిపట్టుకు తీసుకొస్తారు ఊరి జనం. బహుశా ఈ పట్నంలో ఇంతే కాబోలు. నిట్టూర్చి అందరితో పాటు బైటకి నడిచాడు. ప్లాట్‌ఫాం మీదకన్నా భయంకరమైన రష్. జనం జనం పరుగులు పెడుతున్నారు. కార్లు, బస్సులు, స్కూటర్లు, ఆటోలు. "సార్ ఆటో కావాలా? ఆటో.. ఇవ్వండి.. బ్యాగ్ ఇవ్వండి. రండి ఎక్కండి." చుట్టూ మూగి ఊదరబెట్టసాగారు ఆటోవాలాలు.

"మల్కాజ్‌గిరి వెళ్ళాలి" అన్నాడాయన.

"రండి. వందరూపాయలు."

"వందరూపాయలా? ఆయనకి మతిపోయినట్లైంది. తిరిగి రాజమండ్రి వెళ్ళడానికి రైలు టిక్కెట్టు ధరా? తన కొడుకింటికి వెళ్ళడానికి. ఇదేం ఊరు బాబోయ్.

"సార్ అక్కడ క్యూలో నిలబడండి. కంట్రోలర్ ఎక్కిస్తాడు ఆటో." ఎవరో వ్యక్తి వెళుతూ వెళుతూ, ఆయన అవస్థ చూసి, చాంతాడంత క్యూ వైపు చూపించి వెళ్ళాడు. ఆయన క్యూ దగ్గరగా నడిచాడు. చాలా పెద్ద క్యూ. ఆటోలు సర్రన దూసుకొస్తున్నాయి. కంట్రోలర్ ఆటో నెంబర్ నోట్ చేసుకుని, ఒకొక్కరినే పంపిస్తున్నాడు. ఈ పద్ధతి ఆయనకి నచ్చింది. హైదరాబాదులో ఆటోవాలాలు, పట్నవాసం వాళ్ళనే మోసం చేస్తున్నారని చదువుతున్నాడు పేపర్లో. పల్లెటూరివాడైన తనని మోసం చేయరూ. బహుశా అందుకే ఈ పద్ధతి

పెట్టినట్టున్నారు. మంచిదే ఇలా మోసాన్ని కంట్రోల్ చేయచ్చు అనుకుంటూ తన వంతు వచ్చిందాకా ఓపిగ్గా నిలబడ్డాడు. ఆటో తన ముందు ఆగగానే కంట్రోలర్‌కి అడ్రస్ చూపించాడు. ఆయన అది చదివి, కాగితం తిరిగి కృష్ణస్వామికిస్తూ, ఆటో అతన్ని మీటర్ వేయి అంటూ దబాయించి, ఎక్కండి అన్నాడు కృష్ణస్వామిని. ఆయన ఎక్కి కూర్చోగానే, ఆటో నెంబర్ నోట్ చేసుకుని, పోనీ అన్నాడు. ఆటో వేగంగా కదిలింది. కృష్ణస్వామి సీటులో కొద్దిగా వెనక్కివాలి కూర్చుని, రోడ్లనీ, వాహనాలనీ, అన్యమనస్కంగా చూస్తూ, కొడుకు గురించిన ఆలోచనల్లో మునిగిపోయారు.

పిచ్చి వెధవ. ఇంత అవమానాన్ని గుండెల్లో దాచుకుని, ఇంతకాలం నుంచీ తమకి తెలియచేయకుండా ఎలా ఉన్నాడో? భార్య ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయిందంటే ఎంత అవమానం? ఎంత అవమానం? ఎంత దెబ్బ గుండెకి. అసలెందుకు వెళ్ళిపోయింది అర్చన?

ఎంతో అణుకువగల పిల్ల. ఎలా చేసింది, ఇంత అప్రదిష్టపని ఎందుకు చేసింది. భార్యాభర్తలు గొడవపడ్డారా? భార్యాభర్తలన్నాక గొడవలు రావడం సహజం అంతమాత్రాన ఇల్లు వదిలి ఎందుకు వెళ్ళింది?

ఈ చదువుకున్న అమ్మాయిలకి వాళ్ళకేం కావాలో వాళ్ళకే స్పష్టమైన అవగాహన ఉండడంలేదు. ఎలాంటి స్థితినుంచి ఎలాంటి స్థితికి చేరుకున్నారు. ఒకనాడు ఆడపిల్లలని ఇల్లు కదలనిచ్చేవాళ్ళా? చదువుల్లేవు, ఉద్యోగాలు లేవు, పెళ్ళి అయిందాకా తల్లి, తండ్రుల అధీనంలో, పెళ్ళి అయాక భర్త, అత్త, మామల ఆధీనంలో వాళ్ళేం చెబితే అదే వేదం. అదే శాసనం. వాళ్ళు ఏ బట్ట కొనిస్తే అదే మహా ప్రసాదం. తాయారమ్మ తనని ఈ నలభై ఏళ్ళుగా నోరు తెరిచి ఏదన్నా కావాలని అడిగిందా? పొరపాటునన్నా తను ఆవిడని సినిమాకి తీసుకెళ్ళాడా? సరదాక్కూడా తనకి ఆవిడ ఎదురు చెప్పిందా? లేదు. కానీ అర్చనని తాము అలా చూడలేదే ఉద్యోగం చేస్తానంటే చేయమన్నారు. పట్నంలో ఉంటానంటే ఉండమన్నారు. పెళ్ళి అయిన ఏడాది ఒక్కసారి మాత్రం వచ్చింది అత్తగారింటికి. తాయారు ఒక్క పని చేయించలేదు. తల్లికన్నా ఎక్కువగా చూసుకుంది. "ఉద్యోగం చేసి, ఇంట్లో పనిచేసి, అలసిపోయి వస్తావమ్మా. ఉన్న నాలుగురోజులు నీకెందుకీ చాకిరీ" అంటూ కూర్చున్న దగ్గరకే అన్నీ అమర్చేది. అయినా, వినకుండా చేతనైన సాయం చేస్తూ, అత్తగారికి నోట్లో నాలికలా మసులుకుంది. అర్చన ఇలాంటి పనిచేయగలదని అసలెన్నడైనా ఊహించారా? ఇద్దరూ ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకున్నారంటే సరే అన్నారు. అనుకోని పరిస్థితుల్లో మీకు చెప్పలేకపోయాం నాన్నగారు! అంటే, వయసు వేడిలో తొందరపడ్డారు కాబోలని సర్దిచెప్పుకున్నారు. కానీ, కానీ, భగవంతుడా ఏం చేయబోతున్నావు నా కొడుకు భవిష్యత్తుని. అర్చన ఇల్లు విడిచి పోయిందన్న విషయం మాట మాత్రం చెప్పకుండా ఎంత గోప్యంగా ఉంచాడు వేణు. ఎందుకు? రహస్యంగా ఉంచాల్సి వచ్చింది? ఆమె అలా వెళ్ళిపోవడానికి కారణం వేణా? అర్చనే క్షణికావేశంలో వెళ్ళిపోయిందా? క్షణికావేశం అయితే, ఈ పాటికి ఎప్పుడో వాళ్ళిద్దరూ తిరిగి కలుసుకోవాల్సింది, కానీ కలుసుకోలేదు. పైగా ఇప్పుడు ఓ పిల్లవాడి తల్లిగా వచ్చి, ఆ పసివాడిని తన లోగిట్లో వదిలి వెళ్ళిపోయింది. ఎక్కడికెళ్ళింది? ఆలోచనలతో మెదడు పగిలిపోతున్నట్టుగా ఉంది కృష్ణస్వామిగారికి.

"ఎంత పిలిచినా పలకలేదయ్యగారూ. ఏలూరెల్లే బస్సు ఎక్కినారు. ఆరు ముమ్మాటికీ మన కోడలుగారే" అన్నాడు సూరయ్య. అదే ఇంకే ఆడపిల్లనో అయివుంటే, సూరయ్యని ఏలూరుకి వెంటనే పంపించేవాడు తను. కానీ, పసివాడిని నిర్దయగా వదిలి వెళ్ళింది తన కోడలని తెలిశాక మెదడు మొద్దుబారిపోయింది. సర్వశక్తులూ హరించిపోయినట్టు అయింది.

"సార్ మల్కాజ్‌గిరి ఇదే ఎక్కడికెళ్ళాలి?" ఆటోవాలా ప్రశ్నతో ఆయన ఈలోకంలోకి వచ్చాడు. చేతిలో అడ్రసు కాగితం చూశాడు. అనుటెక్స్ బట్టలదుకాణం ఎక్కడ బాబూ?" అడిగాడు.

"ఇంకా ముందుంది సార్" అంటూ ఆటో ముందుకి పోనిచ్చాడు. సరిగ్గా రెండు నిమిషాల్లో అనుటెక్స్ దగ్గర ఆగింది.

"ఇంకా కొంచెం ముందుకి వెళ్ళు. బ్యాంక్ ఎదురుగా సందులో"

మరో రెండు నిమిషాల్లో ఆటో సందులోకి తిరిగింది. ఇంటి నెంబరు చూస్తూన్న ఆయన "ఆపు. ఆపు ఇక్కడే" అంటూ అరిచాడు. ఆటో ఆగింది. మీటరు చూసి డబ్బులు ఇచ్చి, బ్యాగు చేతిలోకి తీసుకుని గేటు తోసి, లోపలికి నడిచాడు. వేణు ఇంకా లేవలేదు కాబోలు. తలుపు తీయలేదు. వాకిట్లో మొక్కలు ఎండిపోయి ఉన్నాయి. వాకిలి ఊడ్చి, ముగ్గేసి చాలాకాలం అయినట్టుగా అంతా ఎండిన ఆకులతో, మట్టితో, చెత్తా, చెదారంతో నిండి ఉంది. ఆయన తలుపు దగ్గరకి నడిచి, ఎడం చేయి పక్కగా ఉన్న కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు. మూడు, నాలుగుసార్లు నొక్కాక కానీ, లోపల్నించి ఎవరూ అన్న స్వరం వినిపించలేదు. అది వేణు స్వరమే. బరువుగా ఉంది. ఇంకా నిద్రమత్తు వదల్లేదు.

"వేణూ.. తలుపు తియ్యి" మృదువుగా బదులు పలికాడు ఆయన.

కొన్ని క్షణాల తరువాత తలుపు తెరుచుకుంది. ఎదురుగా తండ్రిని చూసిన వేణు కళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం. నిద్రమత్తు పూర్తిగా వదిలిపోయింది. అప్రతిభుడై చూస్తూ "నాన్నా మీరా? మీరు ఇప్పుడు..?" తడబడ్డాడు.

"లోపలికి రానివ్వవా?" అడిగాడాయన.

వేణు చటుక్కున ఆయన చేతిలో సంచి అందుకుని, "రండి" అంటూ లోపలికి నడిచాడు. అతని వెనకాలే లోపలికి నడిచిన ఆయన అస్తవ్యస్తంగా ఉన్న డ్రాయింగ్ రూము, దుమ్ముకొట్టుకుపోయి ఉన్న టి.విని చూసి, వేణువైపు చూశాడు. గడ్డం పెంచాడు. బాగా చిక్కిపోయాడు. కళ్ళకింద చర్మం ఉబ్బినట్టుగా ఉంది. పచ్చటి పిల్లాడు రంగు మారాడు. తెలివితేటలు ప్రస్ఫులిస్తున్నట్టుండే కళ్ళల్లో ఏదో విచారం. విషాదం పెనవేసుకుని ఉన్నాయి. ఆయన చూపులు తట్టుకోలేనివాడిలా చూపు తిప్పుకుని "రండి నాన్నా అదిగో బాత్రూం. మొహం కడుక్కోండి వేడినీళ్ళు పెడతాను. స్నానం చేద్దురుగాని" అంటూ చేతిలో సంచి అక్కడే ఉన్న అలమరలో పెట్టాడు.

అతని నోటి నుంచి చాలా వికారమైన వాసన. కృష్ణస్వామికి కడుపులో తిప్పినట్టు అయింది. తెల్లవారకుండానే, గోదారమ్మ ఒడిలో స్నానమాచరించి, ఆ విష్ణుమూర్తికి అగరుబత్తులు ధూపం వేసి, కర్పూర హారతులిచ్చి, చామంతులు, గులాబులు, మల్లెలు, విరజాజులు, సంపెంగలతో పూజిస్తూ, ఆ పరిమళాల మధ్య కాలం గడిపే ఆయన వేణు నోట్లోనుంచి వచ్చున వాసనకి తట్టుకోలేకపోయాడు.

"కో..కోడలేది? అడిగాడు. తడబడిన స్వరం అదుపులోకి తెచ్చుకుంటూ"

వేణు చివ్వున చూశాడు. తిరిగి తల తిప్పుకుని "లే..లేదు బైటికి వెళ్ళింది" అన్నాడు.

"ఎక్కడికి వెళ్ళింది? ఎప్పుడు వస్తుంది?"

"వస్తుంది నాన్నా మీరు స్నానం చేయండి. నేనిప్పుడే వెళ్ళి పాలు తీసుకొస్తాను." అంటూ లోపలికి వెళ్ళి, తల దువ్వుకుని, పైజమా మీద లాల్చీ వేసుకుని స్లిప్పర్లు తొడుక్కుని బైటికి నడిచాడు.

వేణు బైటకి వెళ్ళగానే, కృష్ణస్వామి ఇల్లంతా పరికించి చూశాడు. ఒక డ్రాయింగ్ రూం, ఒక బెడ్ రూం, చిన్న వంటగది. దానికే ఎక్స్‌టెన్షన్‌లా అమర్చబడిన డైనింగ్ హాల్. బెడ్ రూముకి అటాచ్డ్ టాయిలెట్. చిన్న వసారా. చుట్టూ ప్రహరీ, బైట మరో బాత్‌రూం, టాయిలెట్. ఇల్లు చిన్నది. భార్యా, భర్త, ఇద్దరు పిల్లలు ఉన్న వాళ్ళు హాయిగా ఆనందంగా ఉండచ్చు. ముద్దుగా ఉంది. కానీ, ఆడదిక్కులేని ఇల్లులాగే అసహ్యంగా ఉంది. వేణు బెడ్ రూములో సిగరెట్ పీకలు, ఖాళీ బ్రాందీ సీసాలు, సగం తిని వదిలేసిన అన్నం కంచం, చిప్స్ పాకెట్.

ఆయన బాత్ రూములోకి నడిచి, కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని స్నానం చేశాడు. టవల్ చుట్టుకుని బైటకి వచ్చేటప్పటికి వేణు కాఫీ కాస్తున్నాడు. అప్పటికి ఇల్లంతా కొద్దిగా సర్దిఉంది. "పూజ గది ఎక్కడ బాబూ" అడిగాడాయన.

పూజగది అంటూ ప్రత్యేకంగా ఏంలేదు నాన్నా. ఇలారండి. ఇదే, ఇక్కడే దేవుడి ఫోటోలున్నాయి. అంటూ వంటగదిలో ఓ మూల ఉన్న గూట్లో దేవుడి ఫోటోలు చూపించాడు. దుమ్ము, ధూళితో నిండి ఉన్నాయి వెంకటేశ్వర స్వామి ఫోటో, లక్ష్మీ, సరస్వతీ,

వినాయకుడు ఉన్న ఫోటోలు. కుందుల్లో కాలిన వత్తి, కాలిన అగరు బత్తుల నుసితో దీపారాధన చేయడానికి అనువుగా లేని ఆ గూట్లో పూజ చేసుకోవాలన్న ఆలోచన విరమించుకుని, శ్లోకాలు చదువుకుంటూ బట్టలు వేసుకున్నాడు. ఈ లోపల ఎవరో ఒక పన్నెండేళ్ళ పిల్ల వచ్చి, చక చకా ఇల్లంతా సర్ది, ఊడ్చి తడిగుడ్డతో ఇల్లంతా తుడించింది. సింకులో ఉన్న ప్లేట్లు, గిన్నెలు కడిగేసింది. వేణు ఆయనకి కాఫీ తెచ్చిచ్చాడు. "స్నానం చేసి వస్తాను నాన్నా" అంటూ బాత్ రూంలోకి దూరాడు. అప్పటికి ఆయన అక్కడికి వచ్చి గంటైంది. వేణుకీ, ఆయనకీ మధ్య రెండు మూడు మాటలు మినహా మరేం సంభాషణ జరగలేదు.

అప్పటిదాకా గిరగిర తిరుగుతూ పనిచేసిన పిల్ల వరండాలో నిలబడి "అయ్యగారూ. ఎల్లచ్చా" అని అడిగింది కృష్ణస్వామిని. ఆయనేం మాట్లాడలేదు. స్నానం పూర్తిచేసి వచ్చిన వేణు మాత్రం "ఉండు. అయ్యగారికీ, నాకూ టిఫిను తెచ్చిపెడుదువుగాని" అంటూ లోపలికి వెళ్ళాడు.

కృష్ణస్వామి కూడా కుర్చీలోంచి లేచి వేణుని అనుసరించి అడిగాడు "టిఫిను హోటలునుంచా?"

వేణు తల ఊపాడు "అవును నాన్నగారూ"

ఆయన కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా ఉండి అన్నాడు. "నా అలవాట్లలో మార్పేం లేదురా. నేను బైట తిండి తినలేను నాన్నా. అరటి పళ్ళు తెప్పించి, కాసిని పాలు కలిపి ఇవ్వు చాలు."

వేణుకి అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. ఆయన నిష్ఠాగరిష్టుడైన వైష్ణవాలయం పూజారి కృష్ణస్వామిగారు అరవై ఏళ్ళ ఆయన జీవితంలో ఏనాడూ బైట వండిన ఆహారం తీసుకోలేదు. ఇప్పుడు ఆయన నియమం తప్పించి, బైటనుంచి ఇడ్లీ తెప్పించి పెట్టాలనుకున్న తన తెలివితక్కువకి అతనికే సిగ్గేసింది. "సారీ నాన్నా మర్చిపోయాను. నాకు బైట తిండి అలవాటు కాబట్టి, మీకూ అలవాటనుకున్నాను" అంటూ చొక్కా తొడుక్కుంటూ అన్నాడు. "ఇప్పుడే వస్తాను. కూరలు, పెరుగు తీసుకొస్తాను"

ఆయన అతన్ని వారిస్తూ అన్నాడు. "ఒద్దొద్దు నువ్విప్పుడు బైటకి వెళ్ళకు నీతో మాట్లాడాలి. ఆ అమ్మాయిని పంపించి పండ్లు, పాలు తెప్పించు."

వేణు గుండె గుభేలుమంది. ఏం మాట్లాడాలి? తండ్రిని గుమ్మంలో చూడగానే సగం గుండె జారిపోయింది. ఇప్పుడు పూర్తిగా ప్రాణం పోతున్నట్టుగా ఉంది. భయం వేస్తోంది. అర్చన ఏది? అనడిగితే ఏం చెప్పాలి? అర్చన వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళి ఏం చేస్తోందో, ఎక్కడుందో, అసలు బతికుందో, లేదో భగవంతుడా ఇంతకాలం ఈ ప్రశ్న ఎదుర్కోవాల్సి వస్తుందని అమ్మా, నాన్నా కంటపడకుండా తప్పించుకుంటున్నాను. ఇప్పుడేం చెప్పను. ఈయనడిగే ప్రశ్నల ధాటినుంచి నన్ను రక్షించు తండ్రీ.

వేణు గుబగుబలాడుతున్న గుండెని చిక్కబట్టుకుని, తనని తాను అదుపు చేసుకుంటూ వరండాలోకి వెళ్ళి పనిపిల్ల చేతికి ఇరవై రూపాయలు ఇచ్చాడు. "వెళ్ళి అరటి పళ్ళు కొనుక్కురా"

"ఎన్నండి?" అడిగింది.

"డజను తీసుకురా".

వేణు వంట గదిలోకి వెళ్ళి పాలు వెచ్చబెట్టి, గ్లాసులో పోసాడు. పంచదార వేసి, స్పూన్‌తో నెమ్మదిగా కలుపుతూ, అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ గదిలోకి నడిచాడు. కృష్ణస్వామి రెండుచేతులూ ఒడిలో చాపుకుని, కుర్చీలో కొంచెం ముందుకి వంగి, నేలచూపులు చూస్తూ ఏదో దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. వేణు ఆయన దగ్గరగా నడిచి వణుకుతున్న చేతులతో పాలగ్లాసు అందించాడు.

అతని చేతులు కంపించడం ఆయన దృష్టిలో పడింది. నెమ్మదిగా గ్లాసు అందుకుని "కూర్చో వేణూ" అన్నాడు.

వేణుకెందుకో భయం వేసింది. నాన్న ఎందుకలా ఉన్నారు? అసలు ఇంత సడన్‌గా ఎలా వచ్చారు? ఇంతకుముందెప్పుడూ హైదరాబాదు రాని మనిషి ఎలా వచ్చారు? ఈయన లేకపోతే గుడి తలుపులు కూడా తీయరే. పైగా ఇది ధనుర్మాసం. ఎలా వచ్చారు?

కొడుకూ, కోడలి దగ్గరకి వచ్చానన్న ఆనందంకానీ, ఉత్సాహం కానీ లేదీయనలో. వస్తూనే అమ్మాయేది? అంటూ చాలా పొడిగా ప్రశ్నించారు. ఎక్కడికెళ్ళిందన్న ఆరాటంకానీ, కుతూహలం కానీ కనిపించలేదు. చాలా మామూలుగా, నిర్వికారంగా అడిగారు. ఏదో జరిగింది. ఏం జరిగి ఉంటుంది. నాన్నకి అర్చన ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయిందని తెలిసిపోయిందా?

"వేణూ.. అర్చన వచ్చింది"

వేణు పక్కన బాంబు పడ్డట్టుగా అదిరిపడ్డాడు. విహ్వలంగా చూశాడు తండ్రి వైపు "అ.. అర్చన వచ్చిందా? ఎ..ఎక్కడికి? ఎప్పుడు?"

ఆయన తలెత్తి సూటిగా కొడుకువైపు చూస్తూ, అమ్ముల పొదిలో దాచిన బాణాలు ఒకొక్కటే సంధిస్తున్న వాడిలా అన్నాడు. "అర్చన మన ఊరుకి వచ్చింది నిన్న తెల్లవారు ఝామున, బాబుని తీసుకొచ్చి, గుడిమెట్ల మీద వదిలిపెట్టి, తిరిగి వెంటనే వెళ్ళిపోయింది . మాకెవరికీ కనిపించకుండా వెళ్ళిపోయింది. "

వేణు తెల్లబోయి చూస్తూ వింటున్నాడు. "బాబుని ఎవరి బాబుని?" అయోమయంగా అడిగాడు.

"నీ కొడుకుని"

"నో" గట్టిగా అరిచాడు "నో నా కొడుకా? అలా జరగడానికి వీల్లేదు. అసలా అవకాశమేలేదు"

ఈసారి ఆయన తెల్లబోయిచూశాడు "అంటే అంటే ఏంటిరా నువ్వనేది? వాడు నీ కొడుకు కాదా?"

"కాదు నాన్నా. ఎంతమాత్రం కాదు. నాకొడుకసలు కాదు. ఆ అవకాశం లేదు"

"అదేంటి? అర్చన నీ భార్య"

"కావచ్చు. కానీ, మా మధ్య ఆ సంబంధమేలేదు. ఆ అన్యోన్యత, ఆ ప్రేమా ఏవీలేవు. అర్చన నాతో బలవంతంగా బతికింది అదీ కొంతకాలం. నిజం నాన్నా. కేవలం ఐదారు నెలలు అంతే. నా నుంచి పారిపోయింది. ఆమె మనసులో నాకు చోటులేదు. నేనంటే ఆమెకిష్టం లేదు. అందుకే అందుకే నన్ను విడిచి వెళ్ళిపోయింది. ఏడాది కావస్తోంది. వెళ్ళిపోయింది. ఏడాది కావస్తోంది. వెళ్ళిపోయింది. అవును నాన్నా అర్చన నన్ను వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయింది" వేణు రెండు చేతుల్లో మొహం దాచుకుని, మోకాళ్ళమీదకి వంగాడు.

"ఎక్కడికి? ఎక్కడికెళ్ళింది?"

"నాకు తెలియదు నాన్నా. నాకేం తెలియదు. నన్నేం అడక్కండి" వేణు స్వరంలోని వేదన ఆయన గుండెల్ని పిండేసినట్టుగా అనిపించింది. ఆప్యాయంగా కొడుకు తలమీద చెయ్యి వేసి, జుట్టు సవరిస్తూ అన్నాడాయన.

"ఏం జరిగిందిరా? మీ ఇద్దరి మధ్యా ఏదన్నా గొడవైందా? సంసారం అన్నాక గొడవలు మామూలు నాన్నా. దానికోసం"

వేణు చివ్వున తలెత్తి చూశాడు. అతని కళ్ళు ఎర్రగా ఉన్నాయి."నాన్నా మీకు తెలియదు. అర్చన నాకు లోకం కోసమే భార్య. అవును కేవలం లోకం దృష్టిలో మాత్రమే నా భార్యనాన్నా. మా ఇద్దరి మధ్యా ఏం సంబంధంలేదు. తనెక్కడికి వెళ్ళిందో, ఎందుకెళ్ళిందో నాకేం తెలియదు."

అయోమయంగా చూశాడాయన.

ఏమైంది? వేణుకేమైంది? అర్చన ఎందుకు వెళ్ళింది? ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకున్నారే. ఎందుకు వాళ్ళ మధ్య గొడవ అయింది? అది ఇంత తీవ్రరూపం దాల్చిందాకా పెద్దవాళ్ళయిన తనకి, తన భార్యకీ ఎందుకు చెప్పలేదు? ఆయనకి ఆలోచిస్తుంటే శరీరం తీవ్రంగా కంపించసాగింది. కొడుకు కాపురం మూణ్ణాళ్ళ ముచ్చటైందా? ఒక్కగానొక్క కొడుకు కలెక్టర్ కావాలని పట్నం పంపించి చదివించారు. ఎంతో బాగా చదువుతూ, తమ ఆశలు తీరుస్తాడనుకున్న కొడుకు డిగ్రీ పూర్తికాగానే బ్యాంకు పరీక్షలు రాయడం, బ్యాంకులో ఉద్యోగం

సంపాదించుకుని, అర్చనని భార్యగా స్వీకరించి ఆశీర్వాదం కోసం వచ్చినరోజు నిర్ఘాంతపోయారేగానీ, కొడుకుని ఏమీ అనలేకపోయారు. పోనీలే ఎలాగోలా వాడికి నచ్చిన పద్ధతిలో బతకనీ ఎలా బతికినా సుఖంగా ఉంటే చాలనుకున్నారు. కానీ, ఇదేంటి? ఇలా జరిగిందేం?

ఆయన అయోమయంగా వేణువైపు చూశాడు. వేణు రెండుచేతుల్లో తలపట్టుకుని, నేలచూపులు చూస్తూ కూర్చున్నాడు. అతని కళ్ళు నిప్పుకణికల్లా ఉన్నాయి. రగులుతున్న అగ్నిలా ఉన్నాడు. ఆయనకి భయం వేసింది. అసలే భార్య వియోగంతో ఉన్న కొడుకుకి ఇప్పుడు ఆశనిపాతంలాంటి వార్త తీసుకొచ్చాడు తను. ఆయన పితృహృదయం ద్రవించింది.

"వేణూ" మృదువుగా ప్రేమగా పిలిచాడు.

వేణు దీనంగా చూశాడు. "నిజం నాన్నా నాకు అర్చన ఎందుకు వదిలి వెళ్ళిందో తెలియదు. నేను తనని ఏమీ బాధపెట్టలేదు నాన్నా. ఇంకా తనని ఎప్పుడూ సంతోషపెట్టడానికే ప్రయత్నించా. తనంటే నాకు చాలా ఇష్టం నాన్నా. అందుకే అందుకే... "

"ఆ అందుకే" ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయిన కొడుకుని రెట్టిస్తూ అడిగాడు.

"అబ్బే ఏం లేదు నాన్నా. నాకు తెలియదు తనెందుకు వెళ్ళిపోయిందో"

"ఎందుకు తెలియదు? తెలుసుకోవాల్సిన బాధ్యత నీదికాదూ. నీ భార్య ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతే, ఎక్కడికెళ్ళిందో, ఎందుకెళ్ళిందో, వెళ్ళి ఏం చేస్తోందో తెలుసుకున్నావా?" తీవ్రంగా అడిగాడాయన.

వేణు ఆవేశంగా చూశాడు. అణుచుకున్న ఆవేశం ఒక్కసారిగా ఉవ్వెత్తున లేచింది.

"ఎందుకు తెలుసుకోవాలి? చెప్పండి. దానికి ఒళ్ళు పొగరెక్కి వెళ్ళింది. ఆయాచితంగా లభించిన చక్కటి సంసార జీవితాన్ని అనుభవించడం చాతకాక వెళ్ళిపోయింది. అలాంటి ఆడదాన్ని నేనెందుకు ఖాతరు చేయాలి? చెప్పండి. ఎందుకు చేయాలి?" ఆవేశంగా అడిగాడు. "అయితే, ఓ విషయం మా దగ్గర ఇంతకాలం ఎందుకు దాచావురా? అర్చన నిన్ను విడిచి వెళ్ళిందని మాకెందుకు చెప్పలేదింతకాలం?"

"ఈ విషయం ఒక్కటే కాదు నాన్నా మీ దగ్గర మరో విషయం దాచాను. అందుకే నా కన్నతల్లి తండ్రులను మోసగించినందుకే నేనివాళ ఇలా అనుభవిస్తున్నాను. నన్ను క్షమించండి.." బావురుమంటూ ఆయన ఒళ్ళో వాలిపోయాడు వేణు.

ఆయన మనసు ఆర్ద్రమైంది. అతనిపట్ల వాత్సల్యంతో, అభిమానంతో గుండె కరిగిపోయింది. అప్రయత్నంగా అతని వీపు మీద చేయివేసి నిమురుతూ "ఎందుకునాన్నా ఇంత గరళాన్ని గొంతులో అదిమిపెట్టి, అమ్మనీ, నాన్ననీ మోసంచేస్తూ బతుకుతున్నావు? మేము చచ్చామనుకున్నావా?"

"అంతమాటనకండి నాన్నా ప్లీజ్. ప్లీజ్ జరిగిందేమిటో, ఏ పరిస్థితుల్లో నేను అర్చనని పెళ్ళిచేసుకోవాల్సి వచ్చిందో చెపుతాను. మీరనుకున్నట్టు, నేనూ, అర్చనని గాఢంగా ప్రేమించినమాట నిజం. తను కావాలని తపించిపోయింది నిజం. కానీ, అర్చనకి నేనంటే ఇష్టంలేదు. అయితే, మా పెళ్ళి ఎలా జరిగిందని మీకు అనుమానం రావచ్చు. చెపుతాను" వేణు కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా ఉండిపోయాడు. జరిగిన సంఘటనలు మరోసారి మనోఫలకం మీదికి తెచ్చుకుని, వాటిని తండ్రికి కన్విన్స్ చేసేలా చెప్పడం కోసం రిహార్సల్స్ వేసుకుంటున్నవాడిలా ఉండిపోయాడు. పనిపిల్ల అరటిపళ్ళు తెచ్చిచ్చింది.

"పండు తినండి నాన్నా" పండు అందించాడు.

ఆయన వేణు చేతిలోంచి ఆ పళ్ళు తీసుకుని వంటగదిలోకి నడిచి, సింక్‌లో పంపు తిప్పి పళ్ళను కడిగాడు.

కడిగిన పళ్ళల్లోంచి నాలుగు పళ్ళు ఒక ప్లేట్‌లో పెట్టుకుని, తిరిగి వేణు దగ్గరకు వచ్చాడు.

ఒక అరటి పండు తీసుకుని, కొద్దిగా తొక్క వలచి, పండు వేణు నోటికి అందిచ్చాడు.

వేణు కళ్ళల్లో మరోసారి నీళ్ళు తిరిగాయి. ఎంత ప్రేమ అమ్మా, నాన్నలకి తనంటే. ఒక్కడే కొడుకని ఎంతగారాంగా పెంచారు? తను కలెక్టర్ కావాలని కలలు కన్నారు. అడిగినంత డబ్బిచ్చి, విశాఖపట్నంలో చదివించారు. డిగ్రీ కాగానే 'సివిల్ సర్వీసెస్‌కి రాయినాన్నా మంచి ర్యాంకు తెచ్చుకుని, కలెక్టర్‌వై మన ఊరికి నేను పుట్టి పెరిగిన ఈ ఊరికి నువ్వు కలెక్టర్‌గా రావాలిరా' అంటూండేవాడు నాన్న. అమ్మ సెలవులకి వెళ్ళినప్పుడల్లా సున్నుండలు, వెన్నుండలు అంటూ బలం పెంచే పిండివంటలు చేసి పెడుతూ, కొసరి కొసరి కమ్మటి వంటలు వడ్డిస్తూ, 'బాగా చదువుకో నాన్నా పట్నంలో మగపిల్లలు గాలికి తిరుగుతారని అంటున్నారు. మన ఊళ్ళో వాళ్ళ ఆలోచన తప్పని నిరూపించాలి' అంటూ హితువు చెపుతుండే అమ్మ. ఎంత వాత్సల్యం, ఎంత కరుణ, ఎంత ప్రేమ చీమకూ్కడా హాని చేయని అమాయకులు అమ్మా, నాన్నా.

ఆ రోజు అర్చనని మెడలో మంగళసూత్రంతో ఇంటికి తీసికెళ్ళేరోజు తనెంతగా భయపడ్డాడు.

కానీ ఏం జరిగింది? ఆ దంపతులు ముందు నిర్ఘాంతపోయినా గంటసేపు తనతో మాట్లాడకపోయినా, కొద్దిసేపట్లోనే కోడల్ని ఆప్యాయంగా లోపలికి ఆహ్వానించి, మా కోడలు అంటూ ఊరందరికి పరిచయం చేసుకున్నారు.

ఒక్కగానొక్క కొడుకు పెళ్ళి అంటూ మరోసారి ఊళ్ళో వాళ్ళకోసం పెళ్ళంత ఆర్భాటం చేసి, సత్యనారాయణ వ్రతం చేయించారు.

అర్చన మెడ వంగిపోయే అన్ని నగలతో అలంకరించింది అమ్మ. ఆ నగలు అమ్మకి వాళ్ళ పుట్టింటివాళ్ళు ఇచ్చినవి. అయినా ఇవి నీకే తల్లి అంటూ అర్చనకి ఇచ్చింది. "మహలక్ష్మిలా నట్టింట అడుగుపెట్టావు కంటనీరు పెట్టొద్దమ్మా" అంటూ అర్చన తడి కళ్ళను తన చెంగుతో అద్ది, అక్కున చేర్చుకుంది అమ్మ.

అలాంటి వాళ్ళని తను వంచించాడు. తనేకాదు. అర్చనకూడా. అర్చన చేసిన వంచన, మోసం భయంకరమైనది. అటువాళ్ళనీ, ఇటు తననీ ఘోరంగా, దారుణంగా మోసం చేసింది.

వేణు రక్తం సలసలా మరిగినట్టు అయింది. పైగా, పైగా పిల్లవాడిని తీసికొచ్చి, తనవాళ్ళ దగ్గర దింపిందిట. వాడు నా కొడుకా? ఛీ, ఛీ కాపురమే చేయనప్పుడు కొడుకెలా పుడతాడు?

ఎవరై ఉంటాడా పిల్లాడు? అర్చన పెళ్ళిచేసుకుందా? లేదు అలా జరగదు. పెళ్ళి చేసుకునే ఉద్దేశమే ఉంటే తనని వదిలి ఎందుకు వెళుతుంది? అయితే ఎవ బాబు? కొంపతీసి ఆమె జీవితంలో ఏదన్నా దుర్ఘటన.. ఒక్కసారి వేణు వణికిపోయాడు.

ఏడాదిపాటు ఎంత సహనం వహించాడు. ఎంత ప్రేమించాడు. అర్చన మనసు మారాలని, మారుతుందని ఎంత ఆశపడ్డాడు. ప్రేమించిన యువతి, కోరుకున్న యువతి భార్య అయి, ఒక ఇంట్లో కలిసి బతుకుతూ, తనని వేలేసి ముట్టుకోనివ్వలేదు. ఆఖరికి ఆఖరికి ఆరోజు వేణు ఆలోచనలు హఠాత్తుగా ఆగిపోయాయి.

"చెప్పు వేణూ ఏదో చేపుతానన్నావు?" కృష్ణస్వామి మాటలకి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఒక్కసారి గాఢంగా నిట్టూర్చి అన్నాడు "చెపుతాను నాన్నగారూ. మీకిప్పుడు నేను చెప్పితీరాలి. ఇప్పటికీ చెప్పలేకపోతే నేను మిమ్మల్ని మోసం చేస్తున్నానన్నమాట.

ఆయన మంచం మీద వెనక్కివాలి, దిండుకి తల ఆన్చి అతనివైపు సూటిగా చూశారు.

"ఏం జరిగింది? ఏ విషయంలో నన్ను మోసం చేశావు ఇప్పటిదాకా"

మరోసారి ఉలిక్కిపడ్డాడు వేణు. ఆయనంత సుటిగా అడుగుతాడనుకోలేదు.

మౌనంగా ఉన్న వేణుని రెట్టిస్తూ అడిగాడాయన "చెప్పరా ఏ విషయంలో మోసం చేశావు? నిన్ను ఎంతో ప్రేమగా పెంచుకుని, నువ్వేం చేసినా మనసారా దీవించిన మమ్మల్ని మోసం చేయాల్సిన అగత్యం ఎందుకొచ్చిందిరా"

"అవును ఎందుకొచ్చింది? ఒకే ఒక్క కొడుకని ఎంతో ప్రేమగా, అడిగిందల్లా కాదనకుండా, లేదనకుండా చేసిన అమ్మా నాన్నల్ని మోసం చేయాల్సిన అవసరం ఎందుకు కలిగింది? " వేణు మనసులో తననితను పదే, పదే ప్రశ్నించుకోసాగాడు.

"మోసం చేయాలని చేయలేదు నాన్నగారూ. పరిస్థితులు అలా వచ్చాయి. అంతే ఆ పరిస్థితుల్లో నేనలా చేయాల్సి రావడం నా దురదృష్టమో, అర్చన దురదృష్టమో నాకు తెలియదు. కానీ కానీ.." నెమ్మదిగా తనలో తాను చెప్పుకుంటున్నట్టుగా, అస్పష్టంగా వేణు చెప్పసాగాడు. కృష్ణస్వామి దిండుమీద వెనక్కి వాలి, వేణువైపు తదేకంగా చూస్తూ పడుకున్నాడు.

వేణు మనసంతా గందరగోళంగా ఉంది. అర్చన ఏమాత్రం విశ్వాసం లేని స్త్రీ సిగ్గులేకుండా ఎక్కడెక్కడో తిరిగి, ఎవరికో పిల్లవాడిని కని, తన తల్లి, తండ్రుల వద్ద ఆ పల్లెటూళ్ళో వదిలిపెట్టి వెళ్ళడమా? ఎంత ధైర్యం. అతనికి కంపరంగా అనిపించింది. పుట్టి పెరిగిన ఊళ్ళో, తరతరాలనుంచీ ఒక గౌరవనీయమైన కుటుంబంగా ఊరి ప్రజలందరి అభిమానం, మన్నన పొందుతూన్న కృష్ణస్వామిగారు, భ్రమరాంబగారు ఇవాళ వారి కోడలు చేసిన పనికి తలెత్తుకోలేని వాళ్ళయ్యారు. ఏ ఊళ్ళో అయితే, మహారాజుల్లా తిరిగారో ఆ ఊళ్ళో ఇవాళ చేయని నేరానికి వాళ్ళిద్దరూ నేరస్తులుగా తిరగాలి. ఎంత ధైర్యం అర్చనకి. ఎవరికి కన్నబిడ్డనో తీసుకువచ్చి మీ మనవడు అని వదిలిపెట్టడానికి ఆమెకెంత ధైర్యం కావాలి.

కానీ, కానీ అలా ఎందుకు చెపుతుంది? అర్చన నిజంగా తను అనుకుంటున్నట్టు నీతిలేనిదికాదు. తను కోపంలో, ఆమె తనకి చేసిన అన్యాయానికి రగిలిపోతూ అభాండాలు వేస్తున్నాడు కానీ, అర్చన సంగతి తనకి బాగా తెలుసు. ఆమెకి అసలు మగస్పర్శే ఇష్టంలేదు. ఎన్నోసార్లు తను తాకబోతే పాము మీద పడ్డట్టే చూసేది. పెళ్ళంటేనే అసహ్యం అన్న అర్చన ఎవరికో పిల్లాణ్ణి కంటుందా?

ఓ గాడ్ ఏంటి? ఏం జరుగుతోంది? ఇప్పటిదాకా జరిగిన ఘోరాలు చాల్లేదా? భగవంతుడు ఇంకా, ఇంకా తన జీవితంతో ఆడుకోవాలనే అనుకుంటున్నాడా?

ఒకవేళ ఒకవేళ బాబు నిజంగా.. నో.. ఎలా సాధ్యం?

ఎందుకు సాధ్యం కాకూడదు? నువ్వు ఆవేశంలో చేసిన పని ఆమెకి శాపంగా మారిందేమో! ఆ శాపాన్ని నీకే కానుకగా ఇచ్చిందేమో? అంతరాత్మ నిలదీసినట్టు అనిపించింది.

వేణుకి ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టింది. మెదడు ఆలోచనలతో వేడెక్కిపోయింది.

తండ్రివైపు పిచ్చి చూపులు చూశాడు. బాగా అలసిపోయాడేమో కృష్ణస్వామి నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

వేణు చివ్వున లేచి వాష్ బేసిన్ వైపు వెళ్ళి, చన్నీళ్ళతో మొహం కడుక్కున్నాడు. అడ్డ, దిడ్డంగా తల దువ్వుకుని, హాంగర్ కున్న షర్ట్ తీసి తొడుక్కుని, తలుపు వారగా వేసి, బైటకి వచ్చి స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు.

కొంచెం దూరంలో ఉన్న డాక్టర్ ప్రజ్ఞ దగ్గరకి స్కూటర్ పోనిచ్చాడు.

డాక్టర్ ప్రజ్ఞ వేణు కొలీగ్‌కి అక్క. ఆవిడ గైనకాలజిస్టు. ఈ మధ్యే కోర్సు పూర్తిచేసి, ప్రైవేటు ప్రాక్టీసు పెట్టింది. వేణు స్కూటర్ గేట్లో పార్క్ చేసి, లోపలికి నడిచాడు. పైన ఇల్లు కింద డిస్పెన్సరీ.

అప్పటికి సమయం పన్నెండవుతోంది. ఒకరిద్దరు పేషెంట్స్ వరండాలో కూర్చుని ఉన్నారు. ఆయా డాక్టర్ గారి గుమ్మం దగ్గర కర్టెన్ పట్టుకుని మధ్య, మధ్య లోపలికి తొంగిచూస్తూ నిలబడి ఉంది. లోపల ఎవరో పేషెంట్ ఉన్నట్టున్నారు. వేణు కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"మెడికల్ రిప్రెజెంటివా?" అడిగింది ఆయా.

కాదన్నట్టు తలఊపి "పర్సనల్" అన్నాడు.

ఇంతలో లోపల ఉన్న పేషెంట్ బైటికి వచ్చింది. ఆయా మరొకరిని పంపించింది. మిగిలిన ఆ ఒక్క పేషెంట్ కూడా లోపలికి వెళ్ళొచ్చిందాకా ఓపిగ్గా కూర్చున్నాడు వేణు. ఆఖరి పేషెంట్ బైటకి వస్తోంటే ఆయా లోపలికి వెళ్ళింది. ఒక్క నిమిషంలో బైటికి వచ్చి వెళ్ళండి అన్నది వేణుని ఉద్దేశిస్తూ.

వేణు కర్టెన్ తొలగించుకుని లోపలికి నడిచాడు.

"హలో వేణూ కం కం ఏంటిలా వచ్చావు? " హుషారుగా ఆహ్వానించింది డాక్టర్ ప్రజ్ఞ

వేణు సమాధానంగా చిన్నగా నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

"టీ తాగుతావా? కాఫీనా?"

"ఏం వద్దు. ఇప్పుడే అన్ని అయాయి."

"ఏం ఫర్వాలేదు. మరోసారి కానివ్వు. టీ చెప్పనా? అయామ్ టైర్డ్.. టీ తాగాలి" అన్నది బెల్ నొక్కుతూ. ఆయా లోపలికి రావడంతో వేణు సమాధానం కోసం చూడకుండా "రెండు టీ తెప్పించు" అని చెప్పి ఆయా వెళ్ళిపోగానే "ఏంటి విశేషాలు?" అనడిగింది.

వేణు మౌనంగా ఆవిడ టేబుల్ మీద్ అపేపర్ వెయిట్ తిప్పుతూ కూర్చున్నాడు. కొన్ని క్షణాలు అతని సమాధానం కోసం చూస్తూ కూర్చున్న ప్రజ్ఞ కొద్దిగా ముందుకు వంగి ఆప్యాయంగా అడిగింది. "ఏంటి మౌనం భోంచేస్తున్నావు? ఎనీ థింగ్ రాంగ్?"

వేణు సన్నగా నిట్టూర్చి తలెత్తి ఆవిడవైపు చూస్తూ "ఒక్కసారితో గర్భం వచ్చే అవకాశం ఉందా?" అడిగాడు. ఆవిడ కళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం వెంటనే పెదిమల మీద చిన్న చిరునవ్వు వెలిశాయి. ఆవిడకి అర్చన గురించి తెలుసు. వేణు జీవితంలోంచి అర్చన వెళ్ళిపోయిందని, వేణు అప్పట్నించీ బాగా డిస్ట్రబ్ అయి ఉన్నాడని అన్ని విషయాలూ తెలుసు. వాళ్ళిద్దరిదీ అన్యోన్య దాంపత్యం కాదని కూడా తెలుసు. ఓసారి అర్చనని చెకప్‌కి కూడా తీసుకొచ్చాడు. అర్చనకి దాంపత్య జీవితం మీద ఎందుకు విరక్తి కలిగిందో తనతో ఎందుకు ఎడమొహంగా ఉంటోందో, శారీరకంగా ఏం లోపమో తెలుసుకోవడానికి తీసుకొచ్చాడు. అర్చనకి శారీరకంగా ఏం లోపం లేదని మానసికంగానే అని ఆవిడకి తెలిసినా ఆవిడ వేణుతో ఆ విషయం చెప్పలేదు "మరికొంత కాలం ప్రయత్నించు వేణూ. ఆవిడకేం లోపంలేదు. షి ఈజ్ క్వైట్ ఆల్ రైట్" అని చెప్పిపంపించింది.

వేణు ప్రశ్నతో ప్రజ్ఞ ఉలిక్కిపడింది. "కలిసిన ఎన్నాళ్ళకి గర్భం వస్తుంది"

"ఎందుకు అడుగుతున్నావు? ఎవరితోనన్నా కమిట్ అయావా? ఈజ్ షి క్యారీయింగ్?" అడిగింది. మగవాడు భార్యలేకుండా ఎంతకాలం ఉంటాడు. వేణు ఏదో పొరపాటు చేసి ఉంటాడు. అయితే ఏం మ్యారేజ్ చేసుకోవచ్చుగా. వెళ్ళిపోయిన భార్యకోసం ఎందుకు నిరీక్షణ అనిపించిందావిడకి.

"నో నో" ఖంగారుగా అన్నాడు వేణు.

"అలాంటిదేం లేదు కానీ"

"ఊ కానీ"

"అర్చన.. అర్చన వెళ్ళిపోయిన ఏడాదికి తిరిగి వచ్చి బాబుని నాన్నగారి దగ్గర వదిలి వెళ్ళిందిట."

"వ్వాట్ అర్చన బాబుని హౌ హౌ ఇటీజ్ పాసిబుల్?"

"అదే నాకూ అర్ధం కావడంలేదు."

"మ్యారేజ్ చేసుకుందేమో"

"అలా అయితే, తన కొడుకుని నాన్నగారి దగ్గర ఎందుకు వదులుతుంది?"

"అఫ్‌కోర్స్" ఆవిడ ఆలోచనలో పడింది

"ఎవరిబాబు?" అడిగింది

"నా బాబని చెప్పిందిట."

"ఓ గాడ్ వేణూ ఇలా ముక్కలు, ముక్కలుగా కాక కొంచెం వివరంగా చెబుతావా? నాకు మతిపోతోంది" అన్నది.

ఇంతలో ఆయా టీ తీసుకురావడంతో ఇద్దరూ నిశ్శబ్దంగా అయారు.

టీ తాగుతూ తనకి కృష్ణస్వామిగారు చెప్పిందంతా క్లుప్తంగా చెప్పి అన్నాడు. "నాతో కాపురమే చేయలేదు. నాకు బాబు ఎక్కడినుంచి వస్తాడు?" అడిగాడు సూటిగా

"అసలు మీ ఇద్దరూ ఎప్పుడూ కలవలేదా? దాదాపు ఏడాది కలిసి బతికారుగా"

"లేదు కానీ.. ఒకరోజు"

"ఊ ఒకరోజు ఏం జరిగింది?"

వేణుకి ప్రజ్ఞ అలా సుటిగా అడుగుతుంటే కొంచె జంకు కలిగింది. నేను తప్పుచేశాను. అలా చేయకుండా ఉండాల్సింది. ప్రజ్ఞకి ఆ సంఘటన గురించిఎలా చెప్పాలి?

అతని మౌనం భంగం చేస్తూ మళ్ళీ అడిగింది ఆవిడ. "ఏం జరిగింది చెప్పు సందేహించకు."

ప్రజ్ఞ అతడివైపు సూటిగా చూస్తూ కూర్చుంది.

అతని కళ్ళముందు ఆనాటి సంఘటన కదిలింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments